

"ידוע שהתימניות חמות במיטה": על הקשר בין צפיפות הפיגמנט לשם התואר פרח

יונית נעמן

החוג לתורת הספרות הכללית, אוניברסיטת תל-אביב

יומי הראשון בכיתה א. המורה רבקה מושיבה אותי בקבוצה עם סיוון, חן וכלנית. שלושתן בלונדיניות. השיער שלי שחור וקצוץ, כי כל הזמן יש לי כינים. אני נראית כמו בן. אבא שלי מצלם אותי עם כלנית, תמונה שאני נוצרת זמן רב אחר כך כרגע של קרבה אל האני האידיאלי. אמהות ואבות מסתובבים בכיתה, מסתכלים בחיוך גדול על חן ועל סיוון ומצלמים אותן, זו לצד זו. אחדים מהם קוראים בהתפעלות: "איזה בובות!". אמא שלי אומרת שיש לי "יופי אקזוטי". זה נשמע כמו מחמאה, אבל מזן מפוקפק. למה אקזוטי, בעצם? אני ילדה ולא פפאיה! מאז ומעולם ברור לי שאיני חפצה בסוג כזה של יופי, ועוד על תקן של פרס ניחומים. הניחוח הזר עולב בי, ואני הרי נולדתי ממש כאן, כמו סיוון וכלנית. אני רוצה יופי קונבנציונלי, כלומר אשכנזי, להיות לבנה עם נמשים. רוצה להאדים כשקר, ולהישרף בעורף אחרי שיעור התעמלות בשמש. אבל בגלל שאני פרי אקזוטי, בשמש אני דווקא נעשית חומה יותר. אבא שלי ממש תימני, לאף אחד אין ספק שאני הבת שלו כי אני נראית בדיוק כמוהו, רק לבנה יותר. "זה יותר טוב לבת להיות לבנה", מסבירות לאמא שלי בספניולית נשים מבוגרות שהיא פוגשת ברחוב. אני שרועה בעגלה, קצת מעליי תלויות עיניו התמהות של אחי הבכור, שאיתרע מזלו והוא הרבה פחות לבן ממני. הוא אולי לא יודע ספניולית, אבל הוא מבין כל מילה. לעתים קרובות שואלים אותי זרים גמורים: "את מי את יותר אוהבת? את האבא התימני שלך או את האמא התורכיה שלך?" אחרי התלבטות אני עונה: "את האבא התימני שלי". שלאף אחד לא יהיה ספק: אני מזדהה עם האנדרדוג. בחופש הגדול שבין כיתה ט ל-י מתא סבתא סעידה במחלקה סיעודית מדכאת באיזה בית אבות. תמיד הסתייגתי ממנה, בהיותה בעלת שם, ריח ומלבושים תימניים כל כך. הביקורים שלה אצלנו בשכונה הסבו לי אי-נחת קיצונית, בין היתר בשל דמיונה המפליל לסבתו המביכה של ציון כהן מציון ובתיה לגלילה רון-פדר. בשבעה שלה אני פוגשת את כל השבט. לראשונה בחיי אני נתקלת במאכלים בעלי שם אקזוטי במיוחד, לראשונה בחיי אני מוקפת בכל כך הרבה אנשים שדומים לאבא שלי, לאחים שלו, לי. באותו שבוע ראיתי איך קרובים מהצד של אמא שלי מתנשאים על הדודות התימניות שלי ועל נוהגיהן. באותו שבוע למדתי שאפשר לאכול עד להתפקע ואז להקיא בשירותים. באותו שבוע כמעט הצטערתי

שאני לא מדברת בחי"ת ועי"ן כמו בני הדודים שלי. כמה שבועות אחר כך נסעתי אתם לאילת לבקר את הדודה מיקי. בני הדודים דיברו אתי בהתלהבות על זוהר ארגוב ונחרדו לגלות שאני לא מכירה. מתחולל בי מאבק אדירים: אני אוהבת את בני הדודים, אבל איני רוצה לדמות להם. ליתר ביטחון, אני משתדלת ללכת כמה צעדים מאחור כשאנחנו מסתובבים ברחבי העיר, משתרכת. ככה אולי לא ישייכו אותי אליהם, המזרחים. כאילו שקורצתי מחומר אחר, כאילו שלא רואים עליי.

לא רוצה שיראו עליי. איזה מזל שזמן קצר לפני שהגעתי לתיכון אבא התחיל למכור ספרים. אחרת איך הייתי מתמודדת עם צאצאות לסוחר בדים? גם ככה ההיצע שלי מתגמד לעומת בנות הטייסים, עורכי הדין, הרופאים ואנשי הצבא. לא רוצה שיראו עליי. גם ככה אני צריכה להוכיח שהאנגלית שלי ראוייה, שאני קוראת ספרים, שאני בת טובים. בשכבה שלי בתיכון מקיף יהוד יש 14 כיתות. איכשהו יוצא שרוב התלמידים בכיתות העיוניות גרים בסביון ובנווה מונוסון, ורוב התלמידים בכיתות המקצועיות מגיעים מיהוד. איך אפשר לדעת עליי שאני מיהוד? זה פשוט מאוד, כי בסביון אין כמעט מזרחים, וגם בנווה מונוסון לא תמצאו בקלות ילדות שנראות כמוני. איך אני נראית? אני חומה ויש לי תלתלים. פעם, בכיתה יא, במהלך ויכוח שיצא משליטה, מישהי קראה לי כושית. פעמים רבות, בעיצומו של ריב, כיניתי את אחי, עצמי ובשרי, באותה "קללה" ממש, והוא הטיח בי בנימה לא מוסתרת של ניצחון: יא סתומה, גם את כושית. כן, אבל אתה יותר.

אז שנינו נפגענו באותה תאונה. אות הקין החברתי צרוב על מצחנו, ואין מילוט. לעתים קרובות ממליצות לי קוסמטיקאיות על חומרים מעולים להלבנת העור. ספרים מציעים לי "פתיחת תלתלים". איכשהו, בלי שהבעתי כל טרזניה, ברור לרבים שהחזות שלי זקוקה לשדרוג, שכדאי לי להחליף אותי במישהי אחרת. אולי אשכנזייה יותר? הזיקה בין יופי ללבן העור, כמו הקשר בין ישראליות לאשכנזיות, מחסלים את סיכויי לחוש נוח בכסות האפידרמית שבתוכה הגחתי לאוויר העולם. אבל למה בעצם? בשכונה שבה גדלתי אנחנו הרי הרוב, ובתיה של יהוד כולה הומים ילדות וילדים בווריאציות על חומיות. התשובה ברורה: כלכלת הצבע בשוק הישראלי נלמדת לעומק גם בסביבה כמעט הומוגנית. בבתים רבים יש טלוויזיה, ואפילו בשחור-לבן אפשר לראות מי שחור ומי לבן. בקלות ניתן לאתר את מיקומך במדרג הכדאיות. לא מתמיה, אם כן, שבג'ונגל ההזדהויות סיפקו לי נחמה פורתא היכולת לחקות במדויק פרצוף אחר פרצוף מגב עטיפת התקליט של ילדת הפלא, לילך, או היכולת לדקלם את השיר "ילדה טובה" לא"א מילן, בדיוק כמו ב"ריץ'רץ'". אז מה אם אין לי סבתא בקיבוץ? גם אני רוצה להיות מלח הארץ הזו! אבל החקיינות שלי, כמו שאריות מזון לעוס בחיך צלולואיד רחב, נחשפת בעת ביצוע מחוות או מבעים שאינם הולמים את הסטריאוטיפ שיוצר מוצאי האתני, המבשר אותי להכעיס באשר אלך.

כך מולידה כלכלת הצבע הישראלית תצורות: קוף אחרי בן אדם אני.

בשנות התיכון נעשה הקשר בין צפיפות הפיגמנט לבין אות הקין החברתי מובהק מתמיד. החשש הגדול שלי הוא להיחשב פְּרָחָה. השימוש בכינויים ערסים ופרחות לעומת

חנונים ופריקות צובר תאוצה. החשש הגדול שלי הוא שידבק בי העלבון הפרחי. מהר מאוד מתברר, שערסים ופרחות קיימים רק אצל המזרחים. איכשהו, כשמנסים להצחיק או להדגים עילגות, משתמשים תמיד במבטא מזרחי. החשש הגדול שלי הוא שבמבחן המיון הראשוני אפול לתחתית הסולם, לקטגוריה אפיסטמולוגית של נחיתות אתנית, המאוכלסת בערסים ובפרחות. פעם, כשצפיתי עם החברה הכי טובה שלי ועם אמא שלה בטלוויזיה, הופיעו פתאום על המסך, בסלון האשכנזי, נשים מזרחיות בלבוש מסורתי. נעתי על הספה באי-נוחות עוד בטרם החלו הצהלולים, שהלכו וגברו בד בבד עם קולות הצחוק והחיקוי הלועג שהפיקה החברה הכי טובה שלי. לו אך היה בידי השלט, הייתי חוסכת מעצמי את כיוון הלב נוכח הבוגדנות המסתברת של החברה הטובה ונוכח התיעוב שלי את עצמיותי. לולולולולולולולולול!! לפעמים, כשאני נמצאת במיעוט, אני משתדלת שישמעו אותי מדברת. אני מניחה שאם אשמיע את עצמי אחולל ערעור קטגורי, שימוסס את החשד המוצק. לפעמים אפילו בסופרמרקט אני מדברת עם אחי הקטן על ענייני היום או על ערכן התזונתי של נקניקיות טבעול. הוא בכלל לא מקשיב, אבל אני בוררת מילים נאות בקפידה, מבטאת אותן בקול רם וצלול, כדי שהאשכנזייה שהולכת מולנו תיווכח שאנחנו "חומר אנושי טוב". מעייף להוכיח חפות כל הזמן. מעייף להיות חשודה.

פעם, אבא של חברה הכי טובה אחרת שלי אמר, שתמיד חלם להתחתן עם תימנייה. בסוף הוא התחתן, כמוכן, עם בת קיבוץ מלח הארץ, שהרי רק הטובות כאמת לטובים לטיס, וגם כי ההורים שלו היו נופחים את נשמתם לו העז לשבש את אחדות הגזע באילן היוחסין. סדר צריך שיהיה. בשעתו, התייחסתי אל הווידוי החושפני על התימנייה הנחשקת כאל סוג של מחמאה. בדיעבד, הלקח העולה מן הווידוי, שלפיו "תשוקה לחוד ומעשים לחוד", עורר בי קבס. טייס שעניו בראשו מוטב לו שלא יבלבל את התפיחה בחזית המכנסיים עם טובת הפרט. לעתים קרובות מדי ההין מישוהו להתייחס לצבע עורי או לשיוכי המשפחתי. מדי פעם מצא מישוהו צורך לחלוק אתי את תוכנותיו באשר לתפקוד התימני בשדות כאלה ואחרים: "התימניות חמות במיטה", אמר לי פעם מישוהו בעל משנה סדורה. נאלצתי להתמודד עם ההפקר הכפול שלו נתון גופי ולהבין שאני פרוחה בעל כורחי. כמו התינוקת הלבנה יותר מאחיה שהייתי בעגלה, חשופה לשיפוט אסתטי של זקנות השבט, גם כנערה צעירה היה גופי שרוע בשדה מוקשים של נבואות, של הערכות ושל ידיעות. העניין שעורר הצבע שלי במרחבים לבנים גרם לי להצניע לכת. עיכוסים, מחשופים, זוהר ארגוב, מין ואיפור לא באו בחשבון. לעתים קרובות מדי התביישתי במשהו, ולא תמיד ידעתי להגיד לעצמי על מה ולמה. בכלל לא רציתי להיראות.

נאלצתי לגלות מהגוף שלי. מהכורח המעיק שסימן אותי במרחב כפרחה. תיירתי במחוזות של אנורקסיה ובולמיה, ותקעתי לבסוף יתד של קבע במחוז שרבות מוצאות בו נחמה. אכלתי, אכלתי ואכלתי כדי להתפקע, כדי לצאת מעורי, לבקוע את גבולות הבשר, להיעשות דיפוזית, להתרחק מעצמי ומסימוני המיני שנעשו אחד. במגמת ספרות בתיכון נפתח לי צוהר לשירה עברית, בעיקר גברית, לחלוטין אשכנזית. נתן אלתרמן, מאיר ויזלטיר

ונתן זך חיזקו אצלי את ההערצה למקורות לבנים ואת הצורך להעלים את סימני הגזע. וכך, עוד הרבה לפני שהפרחה-שיק חזר לאופנה, בתקופה שבה הכינוי פרחיה היה אך ביטוי לעלבון צרוף, למדתי את השיר "עוד סונטה שקספירית" של ויזלטיר, שאהבתי מאוד. אהבתי כל כך, עד שידעתי אותו על-פה ונהגתי לצטט אותו בכל הזדמנות, כי הייתי מסורה לחלוטין לרעיון הפרחה כתיוג המסמן אותי ואת אחיותיי כבעלות גוף חם, זמין, פרוץ, מתגרה. מופרכת ככל שתהיה, הגלות שלי מגופי כללה אחיזה בנקודת המבט ההפוכה: נקודת המבט הגברית, הגזענית. ההתפעלות שלי מהשיר נעדרה כל ביקורת או הזדהות, ואפשרה לי להוציא את עצמי מהכלל הפרחי. הזדהותי הוענקה ללא היסוס למי שעקד אותי על מזבח הגוף, למאיר ויזלטיר, משורר ולימים חתן פרס ישראל.

עוד סונטה שקספירית

אמרי נא לי פרחינה עדינה,
היש ספוי שִׁמְבֹטֶף הָתָם,
הַמְרַצֵד בָּחוּם עִם דֶק פְּנִינָה,
וְצִנְאָרְךָ הַצְּפוּרִי הַחֵם,
וְשִׁתִּי בְחִפְיָךְ הַנּוֹשְׁמוֹת לְאֵט
מֵעַל זוּג הַשְּׂדִים הַקְּטִינִים
(אך הַמְתוּחִים וּמְנַקְרִים בְּכֹד
בְּמַקְוִים קְלִים פְּאֶפוּנִים),
וִירֵעַת בְּטֶגֶף הַמְרַעְדָה
גְּלוּיֹת מְכִיסוּפִי חִפּוֹךְ נִסְתָר,
וִירְכִיךָ הַשְּׁזוּפוֹת בְּלֹא מֶדָה,
וְהַתַּחַת הַגּוֹאֶה הַמְכַפְתָר
בְּמַכְנֻסֵי גִינֵס סְמֶרְטוּטִי: —
הֵישׁ סִפּוּי שִׁיזְדִינּוּ אֶתִי?¹

השיר, כשמו כן הוא, כתוב במבנה הסונטה השקספירית. ויזלטיר, האמון על המסורת האנגלית, יצר סונטה שקספירית רהוטה מבחינה מבנית ומוזיקלית, המהדהדת מבחינה תוכנית את הידועות שבסונטות של שקספיר. ב-26 הסונטות שהקדיש שקספיר לגבירה שחורה הוא שם לקלס את המסורת הפטררקיית, המהללת את יופייה של הגבירה הבלונדינית — על עיני השמש, שדי השלג ושפתי האלמוגים שלה — ומהלל את יופייה הייחודי של הגבירה השחורה, תוך שימוש בשפה ובחריזה פשוטות. לכאורה יש כאן הזדמנות להיראות אלא שפנייתו של ויזלטיר אל ה"גבירה" אינה חורגת מן הנורמה של ההתייחסות הישראלית לגבירות מסוג זה. השיר אינו מתווה קווים לדמותה ואף אינו מביע אליה רגש אהבה, חיבה,

¹ מאיר ויזלטיר, 1981. מוצא אל הים, הקיבוץ המאוחד, תל-אביב, עמ' 41.

כבוד או הוקרה. לכל היותר הוא מצטרף לשלל התובנות שאספתי, לא בחפץ לב, מפי גברים אשכנזים, על נשים מסוגי.

השיר, הנפתח בפנייה אל הצעירה, הוא למעשה אינוונטר — תיאור רשימת האברים המהווים את הפרחה. בתוך סך ההנמכה האופיינית והמכוונת בולט עידונה של הפרחה, היותה פרוחה בהקטנה, שאולי אלמלא כן לא היתה זוכה לתשומת לב כה משמעותית מצד הגבר המתבונן בה. עובדה זו מעלה כמובן תהיות נוספות על כלכלת הצבע, על תזווות התשוקה במנעד החומיות. הקריאה בשיר מקבילה למבטו של הדובר, הבוחן את הנערה במבט חודרני — מראש ועד רגל — ומציין את איכויותיה הייחודיות. הפרחה אינה גוף, אלא אוסף אברים: כתפיים, צוואר, שדיים, בטן, ירכיים ותחת. יוצא מכלל זה הוא המבט. המשורר חנן את הפרחה במבט שאין כמוהו מהותי לייצור שליטה במרחב; מבט שיצורים תבוניים מתקשרים באמצעותו; מבט שמקובל להגדירו כשער הנשמה. אלא שכל שהעניק לה הוא מבט "תם" — סביל, נעדר כוונות, לא חכם, לא נוגה, לא מרושע — תם ותו לא. התמימות אופיינית לפרחה הצעירה, ומרמזת על היותה קלה להשגה, ממש כציפור הניצודה בידי צייד מאובזר היטב. המטפורה של הציפוריות, המגולמת בצוואר ובשדיים, מרמזת אמנם על פגיעות, אך מפחיתה מאנושיות הנערה ותורמת להטלת ספק בתבוניות שלה. השדיים המנקרים בכד מצביעים על כך שהגוף שלה מדבר ולא היא. גילויי הקיום שלה יצריים, חייתיים, והיא נטולת חירות או יכולת לבחור.

אז איך בעצם עושה פרוחה? שירה הפופולרי של עפרה חזה מספק תשובה אחת, אך אפשר לענות על השאלה גם בפרפרזה על סימון דה-בובואר: פרוחה לא עושה, היא נעשית. כל האמצעים מגויסים לייצורה כחפץ: אין לה קול, אין לה שם והיא נעדרת תנועה במרחב. למעט הרעד הקל בבטן עומדת הנערה בשקט גמור, מופקרת למבטו של הגבר, המכונן אותה לפי חפצו כגוף של פרוחה, שתכליתו אחת. על רקע זה, הופעת צמד השורות בסוף הסונטה אינה מתמיהה כלל ועיקר. זו כמעט מתבקשת, שכן מבט המבחר את ישות הפרחה לסך של אברים אינו יכול להתנקז אלא למקום אחד. האם אך מקרי הוא שהחריזה בסופי השורות (א-ב-א-ב, ג-ד-ג-ד, ה-ו-ה-ו) מתקדמת גם היא לאותו המקום באקורד סיום חגיגי של דז? לא נעלמת מעיני האירוניה הדקה המאפיינת את כלל הפואטיקה של ויזלטיר ומגולמת כאן בכותרת, במבנה ובצמד המילים "היש סיכוי". לא נעלמים מעיני גם הסקסזים הבוטה ולעתים אף יותר משמץ מיזוגיניה המאפיינים אותה. ויזלטיר כותב כאמור סונטה שקספירית, אך הוא מאלתר על המוסכמה המבנית ומסיים בשאלה. הוא מתכתב עם תוכני הגבירה השחורה בהאדירו את גוף האשה תוך הנמכתו, ומביא את הפורנוגרפיה המרומזת של שקספיר לרמת משגל. השיר מבנה מתרס, שבו הדובר (הגבר) ממוקם בצד אחד — כולו מבט, תודעה טהורה, רצון חופשי — ובצדו האחר מושא תשוקתו (האשה), כולה גוף. ולא סתם גוף: גוף נערי שזוף, עם צוואר דק, שדיים קטינים ובטן חלקה. התנועה היחידה המותרת לגוף הזה בשיר היא רעד הבטן, המיוחס לתשוקתה של הנערה. זו קשורה קשר איתן לממד האתני העולה בשיר: הפרחה היא נערה מזרחית; מלבד תוארה יעידו על כך

ירכיה השזופות ועיניה החומות. בהלחמה של המהות הפרחית עם תכונות כמו תום (שלא לומר קלות דעת), תשוקה ויצריות, חובר ויזלטיר למסורת אוריינטליסטית מפוארת. כמו נשים שחורות לאמריקנים לבנים או נשות האיים לקולוניאליסטים אירופים, נשים מזרחיות בארצנו מכוננות בידי גברים לבנים כאתר מיני של תשוקה גואה. בדומה, מיניות לוליטית מרושלת מיוצרת לעתים קרובות במבט גברי על קטינות. הפרחה שבה עסקינן היא קטינה, על כך מרמזים שדיה, וכך במבט החושק של ויזלטיר ובמבטי שלי שנצמד אליו חוברים חטא על חטא על פשע.

קוף אחרי בן אדם אני. גליתי מהגוף שלי, וממרומי כתפו של ויזלטיר אני מתבוננת כמוהו על הפרחה, כמעט שמחה לאידה. צמד השורות המסיים אמנם מביא את הדרמה לשיאה, אך כאמור נעדר ממנו כל יסוד של הפתעה. השאלה שראשיתה בשורה השנייה מגיעה לסיומה בשורה ה-14, אך למעשה המתח שנבנה בשלושת הקוורטטים שקדמו לה נותר על כנו. בניגוד לסונטה שקספירית קלאסית, סופה של סונטה זו אינו מביא עמו כל אתגחת ואינו מספק תשובה. בניגוד פונולוגי לדיפטונג המסיים את המילה "סיכוי", שהוא דו-תנועה, בבחינת התנוודות בין שתי אפשרויות, המילה "אָתִי" המתחרזת עם "סמרטוטי" מסתיימת בתנועה, בבחינת הכל פתוח, הכל אפשרי. סוף השיר מכיל מוסר השכל ארצי, שהולם את השאלה שנידונה לאורכו. לעומת המסורת השקספירית, השאלה בלתי מופשטת בעליל, ואף אינה דנה בערכים נשגבים של חברות או בסוגיות אסתטיות אחרות. נו? תמהים הקוראים עם סיומו הפתוח של השיר, תזדיין או לא תזדיין אתו? בטח תזדיין, אמרתי, מחישה את קץ ההתנוודות בין האפשרויות, מספקת תשובה נחרצת לסיום הפתוח של השיר. מי לא תרצה להזדיין עם המשורר מתת האל? מי לא תשאף להגשים עצמה באמצעות הגוף הגברי, להפקיר את גופה בידיים אמונות, נחושות, היודעות את המלאכה? בימים ההם, עת קראתי את השיר שוב ושוב, והגעתי אל סיומו מלאת תשוקה ואלימות, לא שמעתי שום קול שהכיר באפשרות של התנגדות. בימים ההם השתקתי כל נימה משבשת. לא היה לי כל ספק שהתשובה צריכה להיות כן, אדוני, אזדיין אתך בחפץ לב.

תהייתי מה קודם למה, המזרחית שבי או האשה שאני, נותרת ללא מענה. הן משום שאני חסרה את הידיעה בדבר ערכיה האמיתיים של כל הגדרה, אם ישנם כאלה, והן משום שהדיכוי שאני חווה נספג בגוף הנשי ובגוף המזרחי באותה מידה, בעת ובעונה אחת. הסימון המפליל צרוב בבשר שהוא חום, שהוא אשה, שהוא חומה. לעומת זאת, אני יודעת היכן לאתר את ראשית ההתעוררות. זו הַנְּצָה בגוף המזרחי. העיניים נפקחו לי לאחר השירות הצבאי בשיקום הריסות הממסד האשכנזי, כמורה של "נערי רפול" מזרחים. לא עוד קוף אחרי בן אדם. השיח המזרחי החדש שאליו התוודעתי הזקיף את קומתי וסיפק לי אלטרנטיבה. ממלכוד הפרחיות נחלצתי מאוחר יותר. גאולתי נמצאה דווקא מעבר לים, בפמיניזם של נשים כהות בארצות הברית, שאפשר לי בעלות מחודשת על הגוף והשיב אותי מגלות ארוכה לנוחיות יחסית בתוך הבית האפידרמי. כל הוקס, אליס ווקר, שרי מורגה, טוני מוריסון ואחרות חשפו בפניי את מקורות העוצמה בגוף הנשי שאינו לבן. בזכותן אינני

נענית לציווי לגלם בגוף דבר. בעזרתך אני מסרבת להתיישר בהתאם לאומדני הבשר, מייצרת מדרג כדאיות חלופי בלתי תלוי וממשמעת את התזויות במנעד החומיות על פי חפצי. השיח הפמיניסטי הזה מאפשר לי להטעין בהתנגדות את הזיכרונות מכיתה א, מהמשחקים ברחבת הכניסה לבניין האדום של "שיכון ופיתוח" ובעיקר מתיכון מקיף יהוד, זירת ההתגוששות שתוצאותיה ידועות מראש בין פרחות לבנות טובים.

אמא שלי אומרת שיש לי "יופי אקזוטי". זה נשמע כמו מחמאה, אבל מזן מפקפק. מאז ומעולם ברור לי שאיני חפצה בסוג כזה של יופי, ועוד על תקן של פרס ניחומים. אני הרי נולדתי ממש כאן, ואני רוצה יופי קונבנציונלי, כלומר אשכנזי, להיות לבנה עם נמשים. רוצה להאדים כשקר, ולהישרף בעורף אחרי שיעור התעמלות בשמש. אבל בגלל שאני פרי אקזוטי, בשמש אני דווקא נעשית חומה יותר. הי את, ילדה חומה, זה תלוי רק כך: את יכולה לשבת בכל קבוצה שתבחרי. אם תשבי ליד הכובות הבלונדיניות המלאכיות, אולי ידבק בך משהו משלהן. אבל את יכולה גם לשבת ליד האחיות החומות החמודות שלך. אתן באמת כל כך חמודות. כשתגדלו, תוכלו להיות פרחות. כשתגדלו, תצטרכו למרוט את השפם, לסדר גבות, לפתוח רגליים ותלתלים. רק אנא מכן: השתדלו לא לפתוח את הפה.

